

“

Trên đời này có hai điều rất đáng để chúng ta theo đuổi, đó là một tình yêu chân thành và một niềm đam mê cháy bỏng.

Thỏa hiệp với cuộc đời, bạn có chấp nhận hay không?

***Để có thể truyền đạt một cách thật nhất về cảm nhận về cuốn sách mà tôi vô cùng yêu thích - Bạn đặt giá bao nhiêu, tôi xin phép các bạn được kể câu chuyện thật của chính tôi nhé.

Năm lớp 9, tôi được chọn vào đội tuyển thi học sinh giỏi môn Hóa của trường, cô giáo bồi dưỡng Hóa cũng chính là giáo viên chủ nhiệm của tôi. Những tưởng tôi sẽ rinh được giải về, nhưng đời luôn chẳng như mơ. Trong tiết trời hanh nắng xứ đất đỏ, một chiều gió nổi những ngày đầu năm học, vì tôi không hiểu bài, còn các bạn khác thì đã làm xong nên cô đã nói với tôi: "Sao em ngu vậy, các bạn đã làm xong rồi mà em vẫn không hiểu là sao. Đó là cái giá em phải trả vì những ngày hè, các bạn đã đi xa để được học thêm còn em thì chỉ ở nhà. Các bạn có đầu tư nên mới giỏi như vậy. Mỗi tháng chỉ có 700 nghìn, mà hè không chịu đi học. Nếu nhảm không nổi thì em nghỉ đi cho tôi đỡ mệt". Không phải chỉ mỗi chiều hôm ấy tôi mới cảm thấy tổn thương như vậy, mà đã rất nhiều lần tôi bị cô phân biệt bị không theo kịp hai bạn còn lại.

Tới giờ, tôi vẫn nhớ như in cảm giác lạc lõng, bất lực của chiều hôm ấy - một chiều âm u đến lạ thường. Mùa hè năm ấy, tôi không phải chỉ ở nhà, tôi phụ ba mẹ làm nhiều công việc, cùng em gái đi xin sách và làm quen với chương trình năm học tiếp theo. Cũng không phải gia đình tôi tiếc tiền không dám đầu tư cho tôi, mà là trước giờ tôi chưa từng đi học thêm và dù cho rất muốn đi học thêm như các bạn, thì tôi cũng không muốn ba mẹ tốn thêm tiền vì gia đình tôi thực sự chẳng khá giả nếu không muốn nói là nghèo.

Sau đó, tôi bỏ 2 buổi bồi dưỡng để cô gạch tên tôi ra khỏi danh sách như ý cô muốn. Nhưng không ngờ, cô lại gặp riêng tôi và bảo tôi theo học lại, cô sẽ cố gắng dạy kĩ hơn cho tôi. Tôi chỉ im lặng, một cô bé vốn đã cứng đầu từ nhỏ như tôi chẳng muốn nghe thêm lời nào nữa. Hôm sau, tôi lên gặp cô hiệu phó để chủ động xin rút khỏi tuyển vì lí do cá nhân. Được ra khỏi đội Hóa, tôi xin cô giáo dạy Văn cho mình đi học ké lớp bồi dưỡng của cô. Cô vui vẻ cho phép và đã xin phép cô hiệu phó cho tôi vào đội Văn, nhưng tôi chỉ xin được đi học ké để học những điều mình thích, chứ không muốn thi thố gì nữa. Có rất nhiều thầy cô bảo rằng tôi sẽ phải hối hận vì chỉ biết chôn chân trong những kiến thức cơ bản. Riêng cô dạy Văn lại tôn trọng quyết định và vẫn vui vẻ chào đón tôi mỗi buổi học, tôi thì cũng rất thích thú trong mỗi tiết học của cô. Chính thời gian này đã giúp tôi có thêm cơ hội để đọc và viết nhiều hơn.

Sau này, khi tôi được học về mạng internet và thực hành trên phòng tin. Tranh thủ những phút thầy cho thực hành tự do, tôi lập cho mình một địa chỉ gmail và lọ mọ gõ những "tác phẩm" mà tôi đã viết sẵn trong cuốn vở hồi đi học lớp Văn, để gửi đến tòa soạn báo Thiếu Niên Tiền Phong (Lúc ấy, cứ định kì hằng tháng chúng tôi được nhận một vài cuốn báo của TNTP có tiêu đề là Thiếu nhi dân tộc). Sau nhiều buổi học tranh thủ soạn mail và chờ đợi, bài viết đầu tiên của tôi đã được đăng trong số báo chuyển phát về trường. Tôi tự hào khoe với các bạn tôi về chiến tích của mình. Nhưng lúc đó, chỉ là một bài viết nhỏ tôi gửi ẩn danh để chia sẻ chứ không hề có ý định muốn nhận nhuận bút. Tiếp nối niềm hân hoan của bản thân, tôi tiếp tục gửi về tòa nhiều bài viết của mình, chủ yếu là truyện ngắn. Nhưng 2,3 tháng chẳng có hồi âm. Đối với tôi, lúc ấy mỗi bài cỡ năm sáu trăm từ cũng đã khiến tôi

mất hàng giờ để gõ, thì từng ấy "tác phẩm" gửi đi mà không có hồi đáp nào, thực sự là cảm giác vô cùng tệ. Năm học kết thúc, không còn những tiết thực hành tin nữa, và tôi cũng tạm gác giấc mơ làm tác giả sang bên lần thứ nhất.

Ngày tôi lên cấp 3, việc học ở một ngôi trường mới, rời xa những người bạn cũ và những con đường vắng vắng khiến tôi ngạt thở. Vào một trưa nắng như vỡ óc của mùa thu hoạch cà phê, ba tôi khi thấy tôi vừa dựng chân chống xe thì hốt hải: "Ông trưởng thôn mới chạy xuống kêu ba bảo mày cầm chứng minh nhân dân lên bưu điện làm gì ấy, mày làm gì mà để thôn trưởng réo tận nhà vậy con". Tôi cũng hỏi hệt theo, tự vấn xem mình đã làm gì đại đột mà nhà nước bắt mình lên gặp như vậy. Nhưng goodgirl như tôi thì có hại con nhà người ta bao giờ đâu, có chăng chỉ đi hái trộm mận, mà cũng lâu rồi tôi không còn "đi lang, khèo quả" rồi cơ mà. Nghĩ mà càng hoang mang, chắc mình bị ai đổ oan rồi. Tôi sợ hãi chạy lên bưu điện và ui là trời. Tôi được nhận 320 nghìn - nó là nhuận bút cho 2 truyện ngắn (tên là Mùa Mít Chín và Cô Lớp Trưởng Của Tôi) mà tôi đã gửi hồi cuối năm lớp 9. Đây chính là món tiền lớn nhất mà tôi tự kiếm được từ nhỏ cho tới lúc ấy. Vừa bất ngờ, vừa rạo rức, tôi thầm nghĩ: Ái chà! Kim Anh à, mày thật là đáng tự hào quá đi mà. Giỏi thế này mà thằng crush chẳng nhìn ra, đúng là đồ óc lợn!!! Ba mẹ tôi cũng vô cùng vui mừng vì thành quả mà con gái họ đạt được. Tôi nhen nhóm lại niềm yêu thích của mình. Tuy tờ báo tôi chọn cộng tác lúc ấy là báo tháng, số bài viết được nhận cũng rất hạn chế, bài của tôi được chọn đăng sau đó cũng không nhiều, nhưng tôi thực sự yêu viết truyện và cảm thấy hạnh phúc mỗi khi nhận nhuận bút.

Tuy vậy nhưng khi tôi nói rằng mình muốn làm biên tập viên, muốn viết báo thì gia đình và họ hàng tôi đều nêu cho tôi vài "tấm gương" học báo chí về làm "báo đời" và phản đối mong muốn của tôi. Tôi vẫn quyết chí mình sẽ theo nghề viết. Hết năm lớp 10, em tôi nghỉ học, đi làm. Gia đình không có điều kiện cho 2 đứa cùng học lên cao, cho nên những năm học sau đó của tôi mang nặng món nợ ân tình với em gái mình. Năm tôi 12, những ngày chờ em gái trên chiếc 50cc rong ruổi đi tìm việc, những hôm bỏ học ôn thi tốt nghiệp để chờ em ấy về nhà do bị ốm,....tất cả đã khiến mong muốn được viết của tôi lại bị tắt ngấm lần thứ hai.

Được rồi, nếu không viết, tôi sẽ thể hiện mình thông qua giao tiếp, tôi chọn học ngành dịch vụ khách sạn, tôi cũng rất thích được phục vụ và giao tiếp với mọi người. Trở thành một cô quản lý khách sạn cũng không tệ tí nào, phải nói là oách luôn mà nhỉ.

Ngày vào đại học, tôi thực sự thấy mình quá nhỏ bé và chẳng có tài cán gì. Bạn cùng khóa nói tiếng anh như gió, trong khi tôi thì ù ù khịt khịt, nói tiếng Anh mà cứ ngỡ tiếng Lào. Bạn cùng khóa làm powerpoint, sheet siêu đỉnh, tôi thì vẫn còn chưa biết dùng driver,..... Sài Gòn quá rộng lớn, người mà tôi có thể chia sẻ lại ở xa. Từng là một học sinh ưu tú, là niềm tự hào của gia đình mà giờ lại như chim mất cánh. Tôi bắt đầu chỉ muốn mình có thể tốt nghiệp đại học với tấm bằng Khá là được rồi, kiếm được một việc có mức lương tầm tầm đủ sống là được rồi, tiếng anh thì đợi đến gần ra trường mình ôn để thi đủ đạt là được rồi,...và hàng chục thứ "..... là được rồi". Vậy đấy, tôi đã chính thức để bản thân Thỏa hiệp.

Sự thỏa hiệp ấy cứ như vậy 2,3 năm qua. Cho tới khi tôi đọc cuốn sách "Bạn đắt giá bao nhiêu" của tác giả Văn Tình, thì sự thỏa hiệp của tôi đã chính thức chấm dứt. Thật tình

cờ khi ngay chương đầu của tác phẩm, cô đã đặt cho người đọc và như là cho chính tôi câu hỏi "Sự thỏa hiệp có làm bạn hạnh phúc".

Tác phẩm bao gồm 22 chương, mỗi chương là một hay một vài câu chuyện mà như thể có tôi trong đó - nhưng luôn trong vai những người thua cuộc. Lời văn của Văn Tình trong từng câu chuyện chẳng có gì cao siêu, ngược lại là quá đỗi gần gũi. Tuy giản dị nhưng lại vô cùng đáng suy ngẫm. Giống như cuộc sống của chúng ta, Văn Tình đưa người đọc qua những câu hỏi hay những câu kết luận làm ta phải ngẫm nghĩ hồi lâu: "Bạn đã lấy lòng họ quá sớm?", "Đừng tự đi vào ngõ cụt",....

Đối với một cô gái đã thỏa hiệp cuộc đời mình trong nhiều năm, đã có sức ì nhất định như tôi nhưng sau khi kết thúc hơn 300 trang sách, tác giả đã khiến tôi giật mình và suy ngẫm hồi lâu: Trong những năm qua, tôi đã thực sự đánh mất đáng về cứng đầu dám chống đối cả giáo viên chủ nhiệm; thái độ tự tin dám chủ động tỏ tình với crush (điều này mình nói nhỏ các bạn nghe thôi đấy nhé); sự tự trọng; độc lập; niềm đam mê và chính bản thân tôi. Rốt cuộc thì thỏa hiệp chỉ làm cho tôi thêm bất hạnh mà thôi. Vậy thực sự thì "Tôi đáng giá bao nhiêu"!

Bạn à, sẽ không một ai biết được giá trị thực của bạn cho tới khi chính bạn biết rằng bạn đáng giá bao nhiêu đâu. Tôi đã từ bỏ đam mê được viết khá lâu, nhưng chính Văn Tình đã khiến tôi tỉnh ngộ và hôm nay, chính bài dự thi này là minh chứng cho điều ấy.

Tôi không hy vọng bạn sẽ khen lối hành văn của tôi vì tôi biết sau nhiều năm lối viết cũng đã có phần cứng nhắc, nhưng tôi thực sự hy vọng rằng bạn sẽ đọc được những cuốn sách của Văn Tình và có được những bài học cho riêng mình. Chân thành cảm ơn bạn đã đọc những dòng chia sẻ của tôi. Chúc bạn luôn vui vẻ!